

Sygn. akt: X GC 11/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 sierpnia 2013 roku powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) – A. G. kwoty 230.648,49 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na mocy łączącej go z pozwaną umowy o gwarancje ubezpieczeniowe, w dniu 10 marca 2008 roku udzielił pozwanej gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek, potwierdzonej polisą nr (...), której beneficjentem była (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Wobec niewywiązania się przez pozwaną ze zobowiązań wobec jej kontrahenta, powód na mocy decyzji z dnia 12 marca 2012 roku wypłacił beneficjentowi kwotę 202.264,49 złotych, a następnie pismem z dnia 13 marca 2012 roku wezwał pozwaną do zapłaty roszczenia regresowego, zabezpieczonego wystawionym uprzednio przez pozwaną wekslem in blanco. Wobec braku zapłaty żądanej kwoty, pismem dnia 7 lutego 2013 roku powód zawiadomił pozwaną o wypełnieniu weksla na kwotę 230.648,49 złotych, na którą składa się należność główna w kwocie 202.264,49 złotych oraz odsetki w wysokości jak dla spłaty zobowiązań podatkowych w kwocie 28.384,00 złotych, liczonych od dnia 26 stycznia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku. Pozwana nie uiszczyła przedmiotowej należności.

(pozew k. 2-4)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 9 września 2013 roku, w sprawie o sygn. akt I Nc 430/13 Sąd Okręgowy w Łodzi, I Wydział Cywilny orzekł, zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 48)

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała zasadność dokonania wypłaty przez powoda na rzecz beneficjenta (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością sumy gwarancyjnej, podnosząc, że część z ujawnionych w budowanym przez pozwaną obiekcie wad nie wynikało z nienależytego wykonania przez nią zobowiązania względem beneficjenta gwarancji lecz z nienależytej eksploatacji budynków. Ponadto pozwana wskazała, że nieusunięcie przez nią pozostałej części usterek stanowiło okoliczność od niej niezależną, gdyż było skutkiem działania inwestora, który utrudniał lub uniemożliwiał dostęp do niektórych pomieszczeń.

(zarzuty od nakazu zapłaty k. 52-57)

Postanowieniem z dnia 25 października 2013 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 430/13 Sąd Okręgowy w Łodzi, I Wydział Cywilny stwierdził, iż przedmiotowa sprawa ma charakter gospodarczy i zgodnie z właściwością przekazał sprawę wydziałowi Gospodarczemu Sądu Okręgowego w Łodzi.

(postanowienie k. 169)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Na mocy uchwał podjętych w dniu 18 marca 2008 roku przez Zarząd (...) spółki akcyjnej oraz w dniu 29 lutego 2008 roku przez Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Towarzystwa (...) spółki akcyjnej, doszło do połączenia obu spółek przez przejęcie poprzez przeniesienie całego majątku Towarzystwa (...) spółki akcyjnej jako spółki przejmowanej na (...) spółkę akcyjną, jako spółkę przejmującą, w zamian za akcje spółki przejmującej wydane akcjonariuszom spółki przejmowanej. Tym samym powód wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki Towarzystwa (...) spółki akcyjnej jako spółki przejmowanej. (art. 494 § 1 k.s.h.)

(odpis KRS powoda k. 9-27)

W dniu 26 lipca 2006 roku Pozwana A. G., jako podwykonawca zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., jako wykonawcą umowę o roboty budowlane w ramach inwestycji pn. „Modernizacja portu rybackiego w K.”. W § 14 ust. 1 umowy wskazano, że celem zabezpieczenia należytego wykonania przez pozwaną umowy, wszelkich roszczeń wykonawcy względem pozwanej z tytułu umowy, jak też z tytułu gwarancji i rękojmi za wady, pozwana złoży wykonawcy gwarancję bankową lub ubezpieczeniową.

(umowa wraz z aneksami k. 60 – 82)

W dniu 11 października 2007 roku sporządzono protokół odbioru końcowego robót, który został podpisany przez przedstawiciela zamawiającego oraz pozwaną A. G..

(protokół odbioru końcowego robót k. 86)

W wykonaniu powyższych ustaleń umownych w dniu 21 listopada 2007 roku pozwana zawarła z Towarzystwem (...) spółką akcyjną (obecnym powodem (...) spółką akcyjną w Ł.) umowę generalną o gwarancje ubezpieczeniowe Nr (...), której przedmiotem było udzielenie przez Towarzystwo (...) spółkę akcyjną, na wniosek pozwanej gwarancji ubezpieczeniowych. Umowa została zawarta na okres od dnia 22 listopada 2007 roku do 21 listopada 2012 roku.

Zgodnie z § 2 ust. 3, stanowiących integralną część umowy, Ogólnych Warunków Umów o Gwarancje Ubezpieczeniowe, wydanie przez Towarzystwo (...) spółkę akcyjną gwarancji nie zwalniało zobowiązanego – pozwanej z ciężającej na nim odpowiedzialności wobec beneficjenta z tytułu łączącego ich stosunku prawnego. Zobowiązany odpowiadać miał wobec beneficjenta w pierwszej kolejności, a z chwilą realizacji gwarancji stawał się odpowiedzialny wobec Towarzystwa (...) spółki akcyjnej. Zobowiązanemu nie przysługiwały przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej zarzuty przysługujące mu wobec beneficjenta z tytułu łączącego ich stosunku prawnego. Nadto w treści umowy generalnej strony ustaliły, że zabezpieczeniem roszczeń zwrotnych Towarzystwa (...) spółki akcyjnej wobec pozwanej będzie wystawiony przez pozwaną weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową. Zgodnie z § 7 ust. 1 Ogólnych Warunków Umów o Gwarancje Ubezpieczeniowe, z chwilą wykonania zobowiązania wynikającego z gwarancji, Towarzystwu (...) spółce akcyjnej przysługiwało w stosunku do pozwanej roszczenie o zwrot kwoty wypłaconej beneficjentowi gwarancji, powiększonej o poniesione koszty w tym: koszty postępowania, opłaty skarbowe od weksli, koszty manipulacyjne oraz odsetki w wysokości jak dla spłaty zobowiązań podatkowych, naliczane od dnia wypłaty kwoty należnej beneficjentowi. Towarzystwo (...) spółka akcyjna po wykonaniu zobowiązania wynikającego z gwarancji było uprawnione do wezwania pozwanej do zapłaty w/w kwot w terminie określonym w wezwaniu do zapłaty. W przypadku braku zwrotu przez pozwaną należności w terminie określonym w wezwaniu do zapłaty, Towarzystwu (...) spółce akcyjnej przysługiwało prawo dochodzenia roszczeń zwrotnych z przyjętych zabezpieczeń.

(§ 7 ust.2 OWU) W treści § 7 ust. 3 OWU wskazano, że decyzja Towarzystwa (...) spółki akcyjnej o wypłacie świadczenia pieniężnego beneficjentowi gwarancji ubezpieczeniowej jest wiążąca dla zobowiązanego i nie może być przez niego podważana, jeśli wypłata nastąpiła w ramach żądania zapłaty zgłoszonego przez beneficjenta, zgodnie z postanowieniami udzielonej gwarancji (tj. terminowo, a do żądania tego zostały dołączone wszystkie wymagane dokumenty).

Jednocześnie w dniu 21 listopada 2007 roku pozwana wystawiła na rzecz powoda weksel własny in blanco wraz z deklaracją wekslową. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej pozwana wyraziła zgodę na wypełnienie weksla przez Towarzystwo (...) spółkę akcyjną, w każdym czasie w razie braku zapłaty przez nią kwoty odpowiadającej wypłaconym przez Towarzystwo (...) spółkę akcyjną odszkodowaniom z tytułu wystawionych w tym okresie gwarancji. Towarzystwu (...) przysługiwało prawo do wpisania kwoty wekslowej obejmującej kwotę wypłaconych odszkodowań powiększonych o odsetki za opóźnienie za okres: od upływu terminu do zapłaty określonego w wezwaniu, do dnia wyznaczonego terminu płatności weksla.

(umowa k. 31-33, Ogólne Warunki Umów o Gwarancje Ubezpieczeniowe k. 28-29, weksel k. 5, deklaracja wekslowa k. 37)

Na podstawie umowy generalnej nr (...), w dniu 10 marca 2008 roku powód udzielił pozwanej gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek, potwierdzonej polisą nr (...). Beneficjentem gwarancji była (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Gwarancja obowiązywała od dnia 10 marca 2008 roku do dnia 13 lutego 2011 roku. Na mocy przedmiotowej gwarancji gwarant - Towarzystwo (...) spółka akcyjna, w związku z kontraktem zawartym w dniu 26 lipca 2006 roku pomiędzy beneficjentem gwarancji (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a pozwaną, którego przedmiotem była „Modernizacja portu rybackiego w K.”, gwarantował nieodwołalnie i bezwarunkowo na zasadach określonych w gwarancji zapłatę beneficjentowi należności określonych w gwarancji do kwoty 170.309,00 złotych. Gwarancja zabezpieczała roszczenie beneficjenta w stosunku do pozwanej z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek ujawnionych w okresie ważności gwarancji po podpisaniu protokołu zdawczo – odbiorczego, na zasadach określonych w kontrakcie. Gwarant był zobowiązany do zapłaty na rzecz beneficjenta stosownej kwoty po otrzymaniu od beneficjenta wezwania do zapłaty podpisanego przez osoby do tego umocowane oraz zawierające załączniki wymienione w pkt 7 gwarancji.

(gwarancja ubezpieczeniowa wraz z aneksem k. 34-35, polisa k. 36)

Wobec ujawnienia przez inwestora wad w obiekcie wybudowanym w ramach inwestycji „Modernizacja portu rybackiego w K.”, w piśmie z dnia 25 sierpnia 2009 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wezwała pozwaną, jako podwykonawcę do usunięcia zgłoszonych wad w terminie do dnia 7 września 2009 roku. Następnie w piśmie datowanym na dzień 28 sierpnia 2009 roku kontrahent pozwanej wskazał, że w przypadku niewykonania prac w terminie zwróci się o wypłatę udzielonej w ramach łączącej strony umowy gwarancji ubezpieczeniowej.

(pisma k. 95, 98-100)

W związku z niewykonaniem przez pozwaną żądanych prac naprawczych, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wezwała powoda do wypłaty sumy z tytułu udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek. Decyzją z dnia 12 marca 2012 roku (...) spółka akcyjna przyznało beneficjentowi gwarancji odszkodowanie w kwocie 202.264,49 złotych, którą to kwotę powód wpłacił na konto (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 14 marca 2012 roku.

(decyzja k. 38, potwierdzenie dokonania przelewu k. 39)

Pismem z dnia 13 marca 2012 roku powód, powołując się na treść zapisu § 7 ust. 1 Ogólnych Warunków Umów o Gwarancje Ubezpieczeniowe, wezwał pozwaną do zapłaty roszczenia regresowego w kwocie 202.264,49 złotych, wypłaconej przez powoda (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością tytułem udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek.

(wezwanie do zapłaty k. 40)

Z uwagi na brak zapłaty przez pozwaną żądanej kwoty, powód pismem z dnia 7 lutego 2013 roku poinformował pozwaną, że wystawiony przez nią jako zabezpieczenie zapłaty zobowiązań na rzecz powoda z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej weksel in blanco, został wypełniony na kwotę 230.648,49 złotych, na która składa się należność główna w kwocie 202.264,49 złotych oraz kwota odsetek w wysokości jak dla spłaty zobowiązań podatkowych w kwocie 28.384,00 złotych liczonych od dnia 26 stycznia 2012 roku do dnia 22 lutego 2013 roku. Termin płatności weksla wskazano na dzień 22 lutego 2013 roku.

(zawiadomienie o wypełnieniu weksla k. 42)

Pozwana nie uiszczyła żądanej przez powoda sumy.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów prywatnych, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 16 lipca 2014 roku Sąd oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej zawarte w zarzutach od nakazu zapłaty o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zawartych w aktach sprawy V GC 402/12 sądu Rejonowego w Koszalinie oraz przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz przesłuchanie strony pozwanej. Zgodnie z treścią zarzutów od nakazu zapłaty, zeznania powołanych przez pozwaną świadków miały wskazywać na to, że usterki ujawnione przez inwestora w wybudowanych przez pozwaną obiektach wynikały nie z nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną ale z nienależytej eksploatacji budynków, oraz, że nieusunięcie przez pozwaną części usterek wynikało tylko z winy inwestora, który utrudniając dostęp pozwanej do niektórych pomieszczeń budynku, uniemożliwiał usunięcie ujawnionych wad. Jak zostanie wskazane poniżej, okoliczności te były irrelewantne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, bowiem nawet dokonanie ustaleń zgodnych z założeniami pozwanej, nie spowodowałyby, że jej odpowiedzialność zostanie wyłączona lub ograniczona względem powoda, co skutkowało oddaleniem przedmiotowych wniosków dowodowych jako nieistotnych dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Z tych samych przyczyn Sąd oddalił wniosek pozwanej o załączenie do niniejszego postępowania i przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Koszalinie o sygn.. akt V GC 402/12. Przedmiotowa sprawa dotyczyła bowiem podmiotów i roszczeń niezwiązanych w żadnym zakresie z toczącym się w niniejszej sprawie postępowaniem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282, ze zm.) jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Przepis ten – na podstawie art. 103 Prawa wekslowego – znajduje zastosowanie do weksla własnego.

Przywołany przepis ogranicza zarzuty zobowiązanego z weksla, jakie ten może podnieść w stosunku do posiadacza, który nabył weksel, a więc nie w stosunku do remitenta (pierwszego posiadacza weksla). Oznacza to, że gdy posiadaczem dochodzącym roszczeń z weksla jest remitent, a więc pierwszy posiadacz weksla, którego z pozwanym łączy umowa – tj. choćby ustna deklaracja wekslowa, wystawca może powoływać się bez żadnych ograniczeń na wszelkie zarzuty prawa wekslowego, w tym subiektywne, szczególnie na zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego (vide teza z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 9 lutego 2005 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II CK 426/04, publ. w: Lex numer 147229). Co więcej – zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła, nie powstaje w razie wypełnienia weksla niepełnego w chwili wystawienia przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem (vide teza z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 17 czerwca 1999 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I CKN 51/98, opubl. w: OSNC 2000, z. 2, poz. 27).

Zgodnie z podzielanym przez Sąd Okręgowy orzecznictwem Sądu Najwyższego na stronie pozwanej - dłużniku wekslowym ciąży obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (vide teza z uzasadnienia orzeczenia Sądu Najwyższego z 24 października 1962 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II CR 976/61, opubl. w: OSNC 1964, z. 2, poz. 27). Przy czym dłużnik wekslowy może dowodzić wszelkimi środkami dowodowymi, jaka była w istocie treść porozumienia stron, oraz że weksel został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (vide uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 28 października 1963 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II CR 249/63, opubl. w: OSNC 1964, z. 10, poz. 208).

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanej roszczenia na podstawie wystawionego przez nią weksla. Weksel w chwili podpisania przez pozwaną jako wystawcę i wydania go powodowi był wekslem niepełnym tj. wekslem in blanco i miał zabezpieczać roszczenia zwrotne powoda, przysługującym mu w przypadku wypłaty

beneficjentowi odszkodowania w związku z zawartą między stronami umową o gwarancje ubezpieczeniowe. Stwierdzić należy, iż weksel ten został wypełniony przez powoda zgodnie z deklaracją wekslową. Okoliczność ta nie była bowiem w toku sporu kwestionowana przez żadną ze stron niniejszego procesu.

Powód, na mocy decyzji z dnia 12 marca 2012 roku wypłacił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością odszkodowanie w kwocie 202.264,49 zł, wynikające ze stosunku podstawowego tj. umowy generalnej o gwarancje ubezpieczeniowe Nr (...) oraz udzielonej na jej podstawie gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek. W świetle zawartej między stronami sporu umowy o gwarancje ubezpieczeniowe oraz z gwarancji ubezpieczeniowej udzielonej beneficjentowi ((...) Budowlanej (...) spółce z ograniczoną), na powódzie spoczywał obowiązek wypłaty beneficjentowi tego odszkodowania. Powodowi nie przysługiwało uprawnienie do badania zasadności żądania zgłoszonego przez beneficjenta gwarancji, w aspekcie prawidłowości wykonania przez pozwaną umowy o roboty budowlane. (...) spółka akcyjna mogła jedynie dokonać formalnego zbadania żądania zapłaty sumy gwarancji ubezpieczeniowej wystosowanego przez beneficjenta w zakresie ustalenia, czy spełnione były przesłanki określone gwarancją do wypłaty żądanej kwoty. Zgodnie z pkt. 6 gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek, wezwanie do zapłaty sumy z gwarancji powinno być podpisane przez osoby właściwie umocowane przez w imieniu beneficjenta i złożone w okresie ważności gwarancji. Ponadto beneficjent winien załączyć do wezwania stosowne dokumenty wymienione w pkt 7 gwarancji.

Na gruncie niniejszej sprawy strona pozwana nie wykazała, aby beneficjent gwarancji (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie spełniła powyższych warunków. A. G. nie udowodniła tym samym, aby w świetle udzielonej gwarancji wystąpiły jakiegokolwiek okoliczności wyłączające odpowiedzialność gwarancyjną powoda wobec beneficjenta z tytułu udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej właściwego usunięcia wad i usterek.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana uzasadniając swoje stanowisko odnośnie braku podstaw do dokonania przez powoda wypłaty sumy z gwarancji ubezpieczeniowej jej beneficjentowi, wskazała, że usterki ujawnione przez inwestora w wybudowanych obiektach nie wynikały z nienależytego ich wykonania przez stronę pozwaną ale z nienależytej eksploatacji budynków. Ponadto stwierdziła, że nieusunięcie przez nią zgłaszanych wad w obiekcie było spowodowane zachowaniem inwestora, który uniemożliwił dostęp do niektórych pomieszczeń budynku. Sformułowane przez pozwaną zarzuty nie mogą jednakże stanowić podstawy do uznania stanowiska pozwanej za słuszne i w konsekwencji uchylenia nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z treścią § 2 ust. 3 Ogólnych Warunków Umów o Gwarancje Ubezpieczeniowe, stanowiących integralną część zawartej przez strony umowy generalnej o gwarancje ubezpieczeniowe, pozwanej nie przysługiwały przeciwko powodowi zarzuty jakie przysługiwały jej przeciwko beneficjentowi z tytułu łączącej ich umowy o roboty budowlane. Podkreślić bowiem natomiast należy, że gwarancja została udzielona beneficjentowi nieodwołalnie i bezwarunkowo. Decyzja o wypłacie beneficjentowi odszkodowania była wiążąca dla pozwanej i nie może być przez nią podważona. Wypłata nastąpiła bowiem w ramach żądania zapłaty zgłoszonego przez beneficjenta, zgodnie z postanowieniami udzielonej gwarancji.

Zgodnie z jednolitym i ugruntowanym stanowiskiem doktryny oraz judykatury, gwarancja ubezpieczeniowa jest specyficzną, niestypizowaną, a ukształtowaną głównie przez praktykę, czynnością ubezpieczeniową, znajdującą oparcie prawne przede wszystkim w zasadzie swobody układania stosunków zobowiązaniowych (art. 353¹ k.c.). Najkrócej rzecz ujmując, jej treść sprowadza się do zagwarantowania wypłaty przez gwaranta (zakład ubezpieczeń) na rzecz beneficjenta gwarancji określonego świadczenia pieniężnego na wypadek zajścia wymienionego w gwarancji zdarzenia losowego. Obowiązek zapłaty po stronie gwaranta przyjmuje przy tym zwykle, charakter zobowiązania nieodwołalnego i bezwarunkowego.

Umowa gwarancji ubezpieczeniowej (nazywanej gwarancją samoistną) o ile jest nieodwołalna, bezwarunkowa i płatna na pierwsze żądanie przedstawiona jest w orzecznictwie i doktrynie jako umowa bardzo stabilna, pozbawiona ryzyka kontraktowego. Podstawową jej cechą jest samodzielność zobowiązania gwaranta oraz oderwanie tego zobowiązania od stosunku podstawowego będącego przyczyną udzielenia gwarancji. Zobowiązanie gwaranta (powoda) jest abstrakcyjne i niezależne od relacji zachodzących między gwarantem a zleceniodawcą oraz między zleceniodawcą a

beneficjentem (por. uzasadnienie wyroku SN z 16.04.1996 r, II CRN 38/96, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 11.01.2006 r, I ACa 761/05, Legalis).

W takiej sytuacji, zgodnie z § 7 ust 1 obowiązujących strony Ogólnych Warunków Umów o Gwarancje Ubezpieczeniowe, z dniem zapłaty odszkodowania przez powoda, powodowi przysługiwało roszczenie w stosunku do pozwanej o zwrot wypłaconej beneficjentowi kwoty powiększonej o poniesione koszty w tym: koszty postępowania, opłaty skarbowe od weksli, koszty manipulacyjne oraz odsetki w wysokości jak dla spłaty zobowiązań podatkowych, naliczane od dnia wypłaty kwoty należnej beneficjentowi.

Skoro zatem pozwana nie uściła żądanej w wezwaniu do zapłaty roszczenia regresowego kwoty, powód w oparciu o zapis § 7 ust 2 Ogólnych Warunków Umów o Gwarancje Ubezpieczeniowe był uprawniony do dochodzenia przedmiotowego roszczenia z weksła, a zatem do jego wypełnienia zgodnie z deklaracją wekslową.

Zgodnie z deklaracją wekslową powód mógł wpisać kwotę wekslową w wysokości obejmującej kwotę wypłaconych odszkodowań powiększonych o odsetki za opóźnienie za okres: od upływu terminu do zapłaty określonego w wezwaniu, do dnia wyznaczonego terminu płatności weksła.

Na dochodzoną w niniejszym postępowaniu sumę wekslową złożyła się zatem kwota wypłaconego (...) spółce akcyjnej odszkodowania w wysokości 202.264,49 złotych oraz kwota skapitalizowanych odsetek w wysokości jak dla spłaty zobowiązań podatkowych w kwocie 28.384,00 złotych.

Pozwana nie zapłaciła sumy wskazanej w wekslu w terminie jego płatności, zaś brak jest jakichkolwiek okoliczności, które uwalniałyby ją od zadośćuczynienia obowiązkowi. Wobec powyższego, należało uznać powództwo za uzasadnione w całości.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 k.c. Odsetki należały się powodowi od dnia 23 lutego 2013 roku, tj. od dnia następnego po dniu wskazanym w treści weksła, jako termin jego płatności.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 496 k.p.c. Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Łodzi, I Wydziału Cywilnego, wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 9 września 2013 roku, w sprawie o sygn. akt I Nc 430/13.

W rozstrzygnięciu tym zawarte jest jednocześnie orzeczenie o kosztach procesu oparte na przepisie art. 98 k.p.c., a to zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te składa się opłata sądowa poniesiona przez powoda w postępowaniu nakazowym oraz koszty zastępstwa procesowego. Strona pozwana, jak wskazano powyżej, przegrała bowiem postępowanie w całości, a ponieważ na etapie po wydaniu nakazu zapłaty po stronie powodowej nie powstały żadne dalsze koszty zbędne było wydawanie dalszego orzeczenia w tym zakresie.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanej

2014-09-04